

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (Nicolae Pasecinic)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Natalia Simciuc, Ion Țurcan, Iurie Cotruță)

ÎNCHEIERE

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Alexandr Cevîcelov,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandr Cevîcelov împotriva Camerei de Comerț și Industrie cu privire la declararea nulității contractelor individuale de muncă, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea plăților salariale pentru absența forțată de la muncă, încasaseră restanțelor salariale și a altor plăți, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 14 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Alexandr Cevîcelov și s-a menținut hotărârea din 24 februarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, prin care s-a respins cererea privind repunerea în termen a acțiunii, s-a respins ca fiind depusă peste termen acțiunea în partea perioadei martie 2004 – ianuarie 2013 și s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea în partea perioadei ianuarie 2013 - septembrie 2015,

constată:

La 29 ianuarie 2016, Alexandr Cevîcelov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Camerei de Comerț și Industrie cu privire la declararea nulității contractelor individuale de muncă, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea plăților salariale pentru absența forțată de la muncă, încasaseră restanțelor salariale și a altor plăți, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, concretizată prin cererile din 10 octombrie 2016, 19 ianuarie 2017, 31 ianuarie 2017 și 07 februarie 2017 (vol. II, f.d. 1-3, vol. IV, f.d. 31-33, 35-37, 82-85, 116-119).

În motivarea acțiunii a menționat că, la 04 martie 2004, a încheiat cu Camera de Comerț contract individual de muncă, conform căruia a fost angajat în funcția de paznic, pe termen nedeterminat. Totodată, în cadrul negocierilor a convenit cu angajatorul că pe lângă funcția de paznic, în timpul orelor de muncă, va exercita și atribuțiile de măturător, pentru care va fi remunerat suplimentar cu 30% la salariul de bază, iar la concediul anual de odihnă va primi suplimentar un ajutor material în mărime de un salariu lunar.

Astfel, prin ordinul nr. 36-p din 04 martie 2004 a fost angajat, începând cu 05 martie 2004, la Camera de Comerț și Industrie în funcția de paznic, conform condițiilor prevăzute de contractul individual de muncă.

Ulterior, din motivul intervenirii unor schimbări în mărimea salariului lunar, precum și faptului că paza Camerei de Comerț și Industrie a RM a fost transferată la o altă formă de remunerare, au fost încheiate alte șapte contracte individuale de muncă, dar deja pe termen determinat. Conform ultimului contract individual de muncă urma a fi salarizat nu tarifar, ci proporțional orelor efectiv lucrate. Însă, nici unul din cele șapte contracte individuale de muncă suplimentare nu conținea prevederi referitor la modificarea sau încetarea primului contract individual de muncă încheiat la 04 martie 2004 pe un termen nedeterminat încheiat.

De asemenea, reclamantul a menționat că în luna noiembrie 2013 s-a adresat administratorului superior căruia i se subordonau paznicii, d-lui Vasile Cerempei, cu solicitarea de a-i fi achitate restanțele salariale, și anume remunerația pentru menținerea curățeniei teritoriului, muncă care *de facto* a executat-o. Însă, drept răspuns, a fost amenințat cu concedierea.

În luna iunie 2015, după ce a depus cerere privind acordarea concediului anual de odihnă plătit, a fost invitat în secția de resurse umane, unde i s-a comunicat că încă nu are dreptul de a beneficia de acest concediu, deoarece contractul individual de muncă a fost încheiat în luna martie. Însă, la insistența sa, i-a fost acordat concediu de 28 de zile calendaristice, fiind totodată avertizat că începând cu 01 septembrie 2015 contractul individual de muncă va înceta.

La 06 august 2015, a depus cerere privind încasarea restanțelor salariale; recalcularea indemnizației de concediu pentru anii 2014 și 2015 în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 426 din 26 aprilie 2004 „cu privire la aprobarea Modulului de calculare a salariului mediu”; examinarea chestiunii ce ține de efectuarea controlului medical la AMT Centru din contul Camerei de Comerț și Industrie conform art. 103 alin. (4) din Codul muncii; modificarea clauzelor contractului individual de muncă în partea termenului valabilității acestuia.

La 12 august 2015, a recepționat preavizul din 06 august 2015 privind încetarea raporturilor de muncă în legătură cu expirarea termenului contractului individual de muncă nr. 106/13 din 30 august 2013.

La 19 august 2015, a recepționat scrisoarea Camerei de Comerț și Industrie nr. 630-08/01 din 14 august 2015 privind examinarea cererii sale din 06 august 2015, și prin care i-au fost aduse la cunoștință două ordine, și anume nr. 134-p din 14 august 2015 prin care a fost stabilită o nouă mărime a salariului pentru munca efectuată din 01 mai 2015 și s-a dispus efectuarea recalculării salariului; și ordinul nr. 135-p din 14 august 2015 prin care s-a dispus recalcularea salariului pentru perioada 01 septembrie 2013 – 01 iunie 2015. În rest, Camera de Comerț și Industrie a respins pretențiile reclamantului.

Prin ordinul nr. 140-p din 01 septembrie 2015 a fost eliberat din funcție, din motivul expirării termenului contractului individual de muncă nr.106/13 din 30 august 2013.

Subsecvent, reclamantul a opinat că angajatorul a făcut abuz de încrederea sa și s-a folosit de faptul că nu posedă limba de stat, iar acest fapt i-a permis angajatorului să-i încalce dur dreptul la muncă. Mai mult decât atât, a avut o stare de frică de a fi concediat și de a rămâne fără mijloace de existență sunt motive întemeiate pentru repunerea în termenul prescripției extinctive omis.

Astfel, a considerat argumentul invocat ca unul viabil, prin prisma art. 355 alin. 2 din Codul muncii, de a restabili termenul prescripției extinctive.

În această ordine de idei, reclamantul a solicitat:

- repunerea în termenul de prescripție extintivă a capetelor de cerere privind compensarea prejudiciului material;
- a declara nule contractele individuale de muncă din 20 ianuarie 2005, 20 ianuarie 2006, 05 ianuarie 2007, nr. 14/08 din 25 februarie 2008, nr. 24/09 din 13 ianuarie 2009, nr. 40/10 din 11 ianuarie 2010, nr. 106/13 din 30 august 2013;
- a anula ordinul nr. 140-p din 01 septembrie 2015 privind expirarea pe 01 septembrie 2015 a termenului contractului individual de muncă nr. 106/13 din 30 august 2013;
- restabilirea sa în funcția de paznic la Camera de Comerț și Industrie;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie în beneficiul său restanța la plata salariului pentru orele lucrate în perioada martie 2004 – iulie 2015 în sumă totală de 20 402,41 de lei;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie restanța la plata salariului pentru munca pe timp de noapte în sumă totală de 24 627,44 de lei;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie restanța la salariu pentru munca efectuată în afara programului de muncă în sumă totală de 26 650,47 de lei;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie restanța la plata salariului pentru curățenia teritoriului în sumă totală de 38 037,76 de lei, pentru perioada martie 2004 – septembrie 2015;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie restanța la plata indemnizației de concediu în sumă totală de 2 702,28 de lei;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie restanța la achitarea suplimentară a concediului în sumă totală de 8 450 de lei;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie salariul pentru absența forțată de la muncă în perioada 02 septembrie 2015 – 01 decembrie 2015 în sumă totală de 6 832,27 de lei;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie venitul mediu pentru perioada de absență forțată de la muncă în perioada începând de la 01 decembrie 2015 până la data restabilirii în funcție;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie suma de 150 000 de lei, cu titlu de reparare a prejudiciului moral;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie suma de 46 580,68 de lei cu titlu de plată suplimentară pentru neachitarea la timp a plăților salariale pentru orele lucrate, pentru perioada de până la 01 septembrie 2015;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie suma de 84 660,96 de lei, cu titlu de plată suplimentară pentru neachitarea la timp a plăților salariale pentru lucrul efectuat pe timp de noapte, pentru perioada de până la 01 septembrie 2015;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie suma de 21 063,71 de lei, cu titlu de plăți suplimentare pentru neachitarea la timp a plăților salariale pentru munca efectuată în afara programului de muncă, pentru perioada de până la 01 septembrie 2015;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie suma de 3 047,54 de lei, cu titlu de plăți suplimentare pentru neachitarea la timp a plăților salariale pentru curățenia teritoriului, pentru perioada de până la 01 septembrie 2015;

- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie suma de 349,50 de lei, cu titlu de plăți suplimentare pentru neachitarea la timp a indemnizației de concediu, pentru perioada de până la 01 septembrie 2015;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie suma de 6 585,35 de lei, cu titlu de plăți suplimentare pentru neachitarea la timp a plăților cuvenite la concediu, pentru perioada de până la 01 septembrie 2015;
- a obliga Camera de Comerț și Industrie să-i achite pentru reținerea plăților cuvenite în legătură cu eliberarea, suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,1% din suma neplătită în termen, pentru perioada începând cu data de 01 septembrie 2015;
- a obliga Camera de Comerț și Industrie din contul propriu să organizeze și să efectueze examinarea medicală completă a lui Alexandr Cevîcelov;
- a încasa din contul Camerei de Comerț și Industrie suma de 10 095 de lei, cu titlu de restanță la plata a 30% adaos la salariul calculat din septembrie 2013 până în septembrie 2015;
- a obliga Camera de Comerț și Industrie să achite lui Alexandr Cevîcelov, pentru reținerea plăților ce i se cuvin în legătură cu eliberarea sa din funcție, suplimentar pentru fiecare zi de întârziere, câte 0,1 % din suma datorată la 01 septembrie 2015 pentru perioada martie 2004 – septembrie 2013;
- a obliga Camera de Comerț și Industrie să achite lui Alexandr Cevîcelov, pentru reținerea plăților ce i se cuvin în legătură cu eliberarea sa din funcție, suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 01 septembrie 2015, câte 0,1 % din suma datorată la 01 septembrie 2015 pentru perioada martie 2004 – septembrie 2013, pentru exercitarea atribuțiilor de măturător;
- a obliga Camera de Comerț și Industrie să achite lui Alexandr Cevîcelov, pentru reținerea plăților ce i se cuvin în legătură cu eliberarea sa din funcție, suplimentar pentru fiecare zi de întârziere, câte 0,1 % din suma datorată la 01 septembrie 2015 în legătură cu plata a 30 % procente adaos la salariul de bază, pentru perioada septembrie 2013 – 01 septembrie 2015;
- a obliga Camera de Comerț și Industrie să achite lui Alexandr Cevîcelov pentru reținerea după data de 01 septembrie 2015 a plăților ce i se cuvin în legătură cu eliberarea sa din funcție, suplimentar pentru fiecare zi de întârziere, câte 0,1 % din suma datorată la 01 septembrie 2015 în legătură cu plata a 30 % procente adaos la salariul de bază în legătură cu plata a 30 % procente adaos la salariul de bază, pentru perioada septembrie 2013 – 01 septembrie 2015;
- a compensa din contul Camerei de Comerț și Industrie cheltuielile de judecată în sumă de 420 de lei.

Prin hotărârea din 24 februarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani (vol. IV, f.d. 170, 180-195) s-a respins cererea depusă de Alexandr Cevîcelov cu privire la repunerea în termen a acțiunii.

S-a respins ca fiind peste termen acțiunea depusă de Alexandr Cevîcelov în partea declarării nulității contractelor individuale de muncă, anularea ordinului cu privire la încetarea contractului individual de muncă, restabilirea în câmpul muncii, încasarea plăților pentru absența forțată de la muncă, încasarea restanțelor salariale pentru perioada martie 2004 – ianuarie 2013, încasarea plăților suplimentare pentru perioada martie 2004 – ianuarie 2013 și obligarea Camerei de Comerț și Industrie să organizeze din cont propriu examinarea medicală a reclamantului.

S-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de Alexandr Cevîcelov, în partea încasării restanțelor salariale pentru perioada ianuarie 2013 – septembrie

2015, încasarea plăților suplimentare pentru perioada ianuarie 2013 – septembrie 2015 și după septembrie 2015, încasarea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin decizia din 14 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. V, f.d. 227, 228-241) s-a respins apelul declarat de Alexandr Cevîcelov și s-a menținut hotărârea din 24 februarie 2017 a Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 354 lit. b) și d), art. 355 alin. (1) lit. a) și b) din Codul muncii și art. 116 din Codul de procedură civilă.

În consolidarea soluțiilor sale, Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, și Curtea de Apel Chișinău au constatat că, argumentele reclamantului invocate în susținerea cererii de repunere în termen au un caracter declarativ. Or, acesta trebuia să dea dovadă de diligență și să depună eforturile necesare pentru consultarea unui avocat și eventual depunerea cererii de chemare în judecată, până la expirarea termenului stabilit de lege.

În acest sens, s-a menționat că, argumentul reclamantului precum că, cererea de chemare în judecată urmează a fi repusă în termen întrucât a fost dus în eroare de angajator referitor la semnarea documentelor și consecințelor acestora, precum și abuzul de încredere și de faptul că nu cunoaște limba de stat, nu poate fi reținut drept o justificare de omitere a termenului de depunere a acțiunii în instanță de judecată pentru perioada martie 2004 – ianuarie 2013 cu privire la soluționarea litigiului individual de muncă, care constă în plata unor drepturi salariale.

Mai mult ca atât, acțiunea inițial a fost depusă la Judecătoria Botanica, mun. Chișinău, însă prin încheierea din 18 noiembrie 2015 (vol. IV, f.d. 57) a fost restituită în baza art. 170 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, din motiv că instanța nu este competentă să judece cauza.

Succesiv, în partea capetelor de cerere ce se refera la perioada ianuarie 2013 – septembrie 2015, instanțele inferioare au constatat că din conținutul tabelor de pontaj, a graficilor schimburilor și a graficelor de evidență a orelor efectiv lucrate (vol. I f.d. 159-161, vol. III f.d. 119-166) rezultă indubitabil că remunerarea reclamantului a fost asigurată pe deplin, iar pretențiile acestuia sunt neîntemeiate și nefondate. Cu atât mai mult că pe parcursul perioadei de muncă (04 martie 2004 – 30 august 2015) reclamantul nu a înaintat angajatorului careva pretenții privind neachitarea cărorva plăți salariale sau suplimentare. Iar la încetarea contractului individual de muncă, reclamantului i-au fost calculate/recalculate și achitate toate plățile salariale, indemnizațiile, inclusiv și de concediu.

La 25 iunie 2018, Alexandr Cevîcelov, a declarat recurs împotriva deciziei din 14 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. VI, f.d. 1-32).

În motivarea recursului a invocat că unul din motivele pe care s-a întemeiat cererea sa privind repunerea în termen a acțiunii a fost faptul că redacția în limba rusă a art. 39 alin. (7) din Codul de procedură civilă are un sens total diferit decât cel în redacția limbii de stat. Astfel, neposedând limba de stat, reclamantul și-a condus de redacția legii în limba rusă, care permitea adresare cu prezenta acțiune în instanța la agerea reclamantului. Respectiv, a opinat că Judecătoria Botanica, mun. Chișinău, neîntemeiat a restituit acțiunea care a fost depusă inițial, deoarece faptul că textul legii a fost tradus greșit nu îi este opozabil. Prin urmare, această circumstanță servește drept temei legal de repunere în termen a prezentei acțiuni. Însă, nici prima instanță, nici instanța de apel nu au dat o apreciere acestor circumstanțe și faptului că redacția în limba rusă a art. 39 alin. (7) din Codul de

procedură civilă are un sens total diferit decât cel în redacția limbii de stat.

La fel, recurentul a menționat că, la judecarea cauzei, instanțele inferioare nu au ținut cont de faptul că niciun contract individual de muncă, din cele șapte încheiate adițional, nu conține care prevederi referitor la faptul că sunt adiționale contractului încheiat la 04 martie 2004, sau despre modificarea, completarea sau încetarea acestuia. Respectiv, nefiind modificat și/sau completat, contractul individual de muncă încheiat la 04 martie 2004 este în vigoare, deoarece a fost încheiat pentru o perioadă nedeterminată.

De asemenea, recurentul a considerat că prima instanță și cea de apel eronat l-au acuzat de pasivitate, deoarece nu au ținut cont de faptul că atât încheierea din 18 noiembrie 2015 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, cât și decizia din 07 aprilie 2016 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a menținut încheierea din 18 noiembrie 2015 a Judecătoriei Botanica, au fost emise în lipsa lui Alexandr Cevîcelov, fără a fi inițiată procedura civilă asupra fondului cauzei.

Astfel, prin aceste acte judecătorești de dispoziție nu s-a soluționat problema privind termenul de prescripție extinctivă.

Recurentul a opinat că sunt neîntemeiate și concluziile instanțelor inferioare precum că necunoașterea limbii de stat de către Alexandr Cevîcelov nu este o justificare de a omite termenului de depunere a acțiunii în instanță de judecată. Or, la capitolul dat, instanțele nu au ținut cont de faptul că cele 7 contracte individuale de muncă încheiate în perioada anilor 2005-2013, au avut loc prin abuz de încredere că salariatul nu posedă limba de stat și nu înțelege sensul acestora.

Finalmente, recurentul a evocat că instanța de apel nu a rejudecat în fond cauza, prin prisma tuturor argumentelor conținute în cererea de apel.

În această ordine de idei, recurentul Alexandr Cevîcelov a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 14 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 24 februarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie admisă integral acțiunea sa, sau cu restituirea cauzei spre rejudecare, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de instanța de recurs.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 14 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată” Alexandr Cevîcelov, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului acestuia de a ataca hotărârea judecătorească.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depuse de Alexandr Cevîcelov, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în

esența lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererile de apel (vol. V, f.d. 8-56, 124-170) și a explicațiilor depuse de acesta în formă scrisă în instanța de apel (vol. V, f.d. 59-72, 107-123, 208-219). Astfel se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel. Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Alexandr Cevîcelov, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Alexandr Cevîcelov, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Alexandr Cevîcelov a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Alexandr Cevîcelov împotriva deciziei din 14 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Alexandr Cevîcelov împotriva deciziei din 14 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandr Cevîcelov împotriva Camerei de Comerț și Industrie cu privire la declararea nulității contractelor individuale de muncă, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea plăților salariale pentru absența forțată de la muncă, încasarea restanțelor salariale și a altor plăți, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan